

Udskriftsdato: 28. december 2025

VEJ nr 9580 af 05/08/2014 (Gældende)

Vejledning om delegation efter planloven

Ministerium: By-, Land- og Kirkeministeriet

Journalnummer: NST-100-00045

Vejledning om delegation efter planloven

Indhold

1. **Indledning**
2. **Kommunalbestyrelsens beslutningskompetence og muligheder for delegation til udvalg og forvaltning i henhold til planloven**
 - 2.1 Planlovens nye udgangspunkt om adgang til delegation
 - 2.2 Delegationsforbud for visse beslutninger
 - 2.2.1 Delegationsforbud for planstrategi og kommuneplan, § 23 a, stk. 3
 - 2.2.2 Delegationsforbud for beslutninger af principiel betydning
 - 2.3 Fremgangsmåden ved delegation af beslutningskompetencen til udvalg eller forvaltningen
 - 2.4 Kommunalbestyrelsens muligheder for at tilbagekalde beslutninger truffet i henhold til delegation
 - 2.5 Planlovens og kommunestyrelseslovens regler om mindretalsbeskyttelse
 - 2.6 Klageadgang

1. Indledning

Indtil vedtagelsen af lov nr. 579 af 18. juni 2012 om ændring af planloven var det fast antaget, at kommunalbestyrelsen ikke kunne delegere sin kompetence til at vedtage planer. Delegationsforbuddet fremgik dog ikke udtrykkeligt af lovteksten. Forpligtelsen til at offentliggøre mindretalssynspunkter, jf. § 24, stk. 2, omhandlede imidlertid indtil lovændringen kun mindretalsudtalelser, som var kommet til udtryk på et møde i den samlede kommunalbestyrelse, hvilket blev fortolket som udtryk for et forbud mod delegation af kompetencen til vedtagelse af planforslag. Med hensyn til den endelige vedtagelse af planer blev det ligeledes antaget, at delegation var udelukket. Baggrunden herfor var særligt hensynet til offentligheden, idet det ved behandling i kommunalbestyrelsen var sikret, at der var offentlighed omkring vedtagelsen af planforslag og eventuelle ændringer heri i forbindelse med den endelige vedtagelse. Herudover sikrede en behandling i den samlede kommunalbestyrelse også, at alle politiske grupperinger var repræsenteret ved den politiske håndtering af sådanne sager.

Konsekvensen af dette delegationsforbud var imidlertid, at alle plansager skulle behandles af den samlede kommunalbestyrelse to gange uden hensyntagen til planens indhold, herunder om planen var af principiel betydning. Herved afveg reglerne om kommunalbestyrelsens behandling af planer efter planloven fra det almindelige kommunalretlige udgangspunkt om fri adgang til delegation. Særligt for forslag til lokalplaner af mindre betydningsfuld karakter forekom det endvidere ofte bureaukratisk og ressourcekrævende med to behandlinger i kommunalbestyrelsen.

Der var derfor behov for en opblødning af reglerne, således at det i højere grad var op til kommunalbestyrelsen selv at træffe beslutning om, hvorvidt kompetencen i plansager skulle delegeres. Dette skete med lov nr. 579 af 18. juni 2012 om ændring af planloven, hvor det hidtidige delegationsforbud for planforslag blev ophævet med en ændring af lovens § 23 a og § 24. Lovændringen trådte i kraft 1. juli 2012.

2. Kommunalbestyrelsens beslutningskompetence og muligheder for delegation til udvalg og forvaltning i henhold til planloven

2.1 Planlovens nye udgangspunkt om adgang til delegation

Kommunalbestyrelsen er i planloven tillagt kompetencen til at tilvejebringe kommune- og lokalplaner samt til at behandle enkeltsager efter loven, herunder vedrørende administration af vedtagne lokalplaner.

Ifølge planlovens § 24, stk. 1, skal forslag til en kommuneplan/kommuneplantillæg og forslag til en lokalplan vedtages af kommunalbestyrelsen, og ifølge lovens § 27, stk. 1, er det kommunalbestyrelsen, som efter en fornyet behandling af forslaget vedtager planen endeligt.

Udgangspunktet efter lovændringen er, at kommunalbestyrelsen kan delegere vedtagelse af planforslag og endelig vedtagelse af planer til et udvalg eller til forvaltningen. Når kommunalbestyrelsen i planloven er tillagt en række forskellige kompetencer, er det derfor efter lovændringen som udgangspunkt alene udtryk for, at opgaverne skal løses i kommunalt regi. Vedtagelse af planstrategier, kommuneplaner, kommuneplantillæg og andre principielle beslutninger vil imidlertid fortsat ikke kunne delegeres, som omtalt nedenfor i afsnit 2.2.

Kommunalbestyrelsen er kommunens øverste myndighed og er som sådan kompetent til at træffe afgørelse i enhver sag, der vedrører kommunen. Det indebærer dog ikke, at alle beslutninger skal træffes af den samlede kommunalbestyrelse.

Efter lovændringen er planlovens udgangspunkt det samme som i den almindelige kommunalret. Ifølge det almindelige kommunalretlige udgangspunkt kan kommunalbestyrelsen frit overlade (delegere) sin kompetence til et udvalg eller til den kommunale forvaltning. Det gælder, medmindre andet er fastsat eller forudsat i særlovgivningen, eller hvis det i øvrigt følger af den konkrete sags beskaffenhed, at den skal undergives politisk behandling af den samlede kommunalbestyrelse. Kommunalbestyrelsen tilrettelægger selv, hvordan delegation skal ske. Selv om en sag behandles af et udvalg eller af forvaltningen i henhold til delegation, har kommunalbestyrelsen fortsat det endelige ansvar.

Muligheden for i særlovgivningen at fravige det kommunalretlige udgangspunkt om fri adgang til delegation i den kommunale styrelseslov, har medført, at der i planloven er indsat en række undtagelser til den fri delegationsret, idet visse planbeslutninger anses for at have sådan en væsentlig karakter, at det bør være kommunalbestyrelsen, som træffer beslutning herom. Som følge af disse undtagelser vil det især være beslutningskompetencen vedrørende planforslag af mindre betydningsfuld karakter, som kan delegeres.

I praksis vil den nye mulighed for delegation af forslag til og endelige planbeslutninger derfor få størst betydning for de mange beslutninger vedrørende lokalplaner. For vedtagelse af lokalplanforslag og for endelig vedtagelse af lokalplaner gælder det således nu, at disse beslutninger kan delegeres til udvalg eller forvaltningen. Undtaget herfra er alene de tilfælde, hvor det vurderes, at der er tale om en beslutning af principiel betydning.

De nye regler ændrer ikke på den frie adgang til delegation, som kommunalbestyrelsen hidtil har haft med hensyn til beslutninger i enkeltsager efter loven, herunder eksempelvis dispensationer fra lokalplaner. Det må formodes, at dette også gælder afgørelser vedrørende landzoneadministrationen og forbud i medfør af § 12, stk. 2 og 3 eller § 14. For sådanne beslutninger i enkeltsager gælder som hidtil det almindelige kommunalretlige udgangspunkt om fri adgang til delegation og modifikationer til dette udgangspunkt.

Det må antages, at det samme gælder for kommunalbestyrelsens adgang til at træffe beslutning om ophævelse af en byplanvedtægt eller en lokalplan i medfør af planlovens § 33, stk. 1, nr. 1 eller nr. 2. Hvorvidt en sådan beslutning skal træffes af den samlede kommunalbestyrelse, af et udvalg eller af forvaltningen, må herefter i første række bero på det fastslagne delegationsniveau i den pågældende kommune. Også her kan der dog være tale om en beslutning af så principiel betydning, at den skal

behandles af den samlede kommunalbestyrelse. Om ophævelse af byplanvedtægter og lokalplaner i medfør af § 33, stk. 1, henvises i øvrigt til Vejledning om ophævelse af lokalplaner og byplanvedtægter uden tilvejebringelse af ny lokalplan.

Beslutninger om ekspropriation til virkeliggørelse af en lokalplan i medfør af planlovens § 47, (der efter bestemmelsen i § 47, stk.3, sker efter bestemmelserne i §§ 47-49 i lov om offentlige veje) behandles oftest af den samlede kommunalbestyrelse. Økonomi- og Indenrigsministeriet har udtalt, at ekspropriation efter vejlovens regler herom ikke kan delegeres til forvaltningen (udtalelse af 25. oktober 2012). Økonomi- og Indenrigsministeriet udtalte ved samme lejlighed, at delegation til et stående udvalg ikke kan anses som udelukket, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Med hensyn til delegation til enkeltpersoner har det kommunale tilsyn i en konkret sag (Naturklagenævnets afgørelse i MAD 2000.764) vurderet, at en ekspropriationsbeslutning var iværksat i strid med kommunestyrelsesloven, idet beslutningen var truffet af den fungerende formand på kommunalbestyrelsens vegne. En beslutning om ekspropriation er et betydeligt indgreb i forhold til den enkelte og må ofte anses som af principiel betydning. Henset hertil anbefales det, at beslutninger om ekspropriation træffes af den samlede kommunalbestyrelse.

De nye regler muliggør, at delegation kan ske i højere grad end tidligere, men i lighed med, hvad der gælder på andre områder, fastlægges delegationsniveauet af den enkelte kommunalbestyrelse. Uanset om der er tale om planbeslutninger eller beslutninger i enkeltsager, gælder det således helt generelt, at kommunalbestyrelsen altid kan vælge selv at behandle disse, også selv om der er tale om beslutninger, som ikke er af principiel karakter.

2.2 Delegationsforbud for visse beslutninger

Nogle planbeslutninger har ud fra en generel betragtning så principiel karakter og er af så væsentlig betydning for kommunen, at de altid bør behandles af den samlede kommunalbestyrelse. Det er derfor i planlovens § 23 a, stk. 3, eksplicit bestemt, at visse planbeslutninger ikke kan delegeres, dvs. for disse gælder der fortsat et forbud mod delegation.

De beslutninger, som ikke kan delegeres, vedrører overordnet følgende, som behandles nedenfor i afsnit 2.2.1 og 2.2.2:

1. Planstrategier og kommuneplaner/kommuneplantillæg, hvor delegation fortsat anses som udelukket i medfør af planlovens § 23 a, stk. 3.
2. Andre principielle beslutninger.

2.2.1 Delegationsforbud for planstrategi og kommuneplan, § 23 a, stk. 3

De beslutninger, som ikke kan delegeres, vedrører planstrategien og kommuneplanen, hvor delegation fortsat anses som udelukket i medfør af planlovens § 23 a, stk. 3, og som dermed altid skal behandles af den samlede kommunalbestyrelse. De beslutninger, som ikke kan delegeres, kan herefter opsummeres:

- Vedtagelse af den obligatoriske kommuneplanstrategi, jf. § 23 a, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, samt eventuelle ændringer i den offentliggjorte strategi, jf. § 23 a, stk. 6.
- Behandlingen af forslag samt endelig vedtagelse af den revision af kommuneplanen, som vedtages i overensstemmelse med planstrategien, jf. § 23 a, stk. 2, nr. 1 og 2.
- Vedtagelse af delstrategier eller temastrategier for kommuneplanlægningen, jf. § 23 a, stk. 1, 2. pkt., samt eventuelle ændringer i den offentliggjorte delstrategi eller temastrategi, jf. § 23 a, stk. 6.
- Behandling af forslag samt endelig vedtagelse af tematillæg til kommuneplanen, som er baseret på delstrategier eller temastrategier i henhold til § 23 a, stk. 1, 2. pkt., og som vedtages i løbet af de fire år, som kommuneplanen løber.
- Behandling af forslag samt endelig vedtagelse af kommuneplantillæg, som er baseret på forudgående foroffentlighed i medfør af § 23 c, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2.

Kommunalbestyrelsen skal ifølge planlovens § 23 a, stk. 1, hvert fjerde år vedtage og offentliggøre en planstrategi, og der skal i forbindelse hermed træffes beslutning om, hvorvidt kommuneplanen skal revideres i sin helhed, eller om der alene skal foretages delvis revision, således at der for de resterende emner og områder skal ske genvedtagelse for en ny 4-års-periode, jf. § 23 a, stk. 2, nr. 1 og 2. I forlængelse heraf foretages den i strategien forudsatte revision af kommuneplanen.

Det følger af § 23 a, stk. 3, at kommunalbestyrelsens beslutninger efter stk. 2, nr. 1 og 2, skal træffes »i et møde«. Denne formulering indebærer, at der gælder et forbud mod delegation af kompetencen til at vedtage forslag til og endelig vedtagelse af den revision af kommuneplanen, som kommunalbestyrelsen foretager hvert fjerde år, jf. herved tillige bemærkningerne til bestemmelsen. Beslutninger herom skal derfor træffes af den samlede kommunalbestyrelse. Disse beslutninger vil altid være principielle, da revisionen af kommuneplanen udmønter den nye kommunalbestyrelses strategiske beslutninger om udviklingen i kommunen. Det er derfor vigtigt, at offentligheden har adgang til at følge med i de politiske beslutninger i kommunalbestyrelsen, hvilket ikke kan sikres i samme omfang, hvis beslutningerne kan delegeres til udvalg eller forvaltning.

Delegationsforbuddet omfatter også et forbud mod at delegere kompetencen til at vedtage den forudgående planstrategi og revisionsbeslutning efter § 23 a, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2. Dette delegationsforbud følger også forudsætningsvist af bestemmelsen i stk. 4, hvorefter ethvert medlem af kommunalbestyrelsen, der har forlangt sin afvigende mening tilført kommunalbestyrelsens beslutningsprotokol, kan forlange, at den afvigende mening offentliggøres samtidig med strategien. Det må antages, at som konsekvens heraf kan ændringer i den offentliggjorte strategi, jf. § 23 a, stk. 6, også kun vedtages af den samlede kommunalbestyrelse.

Udover den obligatoriske planstrategi, som skal vedtages en gang hvert fjerde år, kan kommunalbestyrelsen ifølge § 23 a, stk. 1, 2. pkt., offentliggøre en sådan strategi, når den finder det nødvendigt eller hensigtsmæssigt, eksempelvis i form af en delstrategi eller en temastrategi. Det er i lovbemærkningerne til § 23 a, stk. 3, forudsat, at forbuddet mod delegation ligeledes omfatter behandling af forslag og endelig vedtagelse af tematillæg til kommuneplanen, som er baseret på sådanne delvise ændringer af planstrategien, og som vedtages i løbet af de fire år, som kommuneplanen løber. Også selve beslutningen om at ændre i den obligatoriske strategi i medfør af § 23 a, stk. 1, 2. pkt., må herefter efter Naturstyrelsens vurdering skulle vedtages af den samlede kommunalbestyrelse.

Ændringer i kommuneplanen, som der ikke er taget højde for i en planstrategi efter § 23 a, forudsætter som hovedregel, at der sikres en forudgående offentlighed ved, at kommunalbestyrelsen indkalder ideer og forslag, inden planlægningsarbejdet igangsættes, jf. § 23 c, stk. 1, 2. pkt. Den planlægning, som sker på grundlag heraf, får dermed karakter af ændringer i kommunalbestyrelsens hidtidige beslutninger for udviklingen i kommunen, og det må sikres, at offentligheden har mulighed for at følge med i disse beslutninger. Kommunalbestyrelsen kan derfor heller ikke delegere behandling af forslag til og endelig vedtagelse af kommuneplantillæg, hvor foroffentlighed er nødvendig. Ifølge § 23 c, stk. 1, 3. pkt., kan foroffentlighed i disse tilfælde kun undlades, hvis der er tale om mindre eller uvæsentlige ændringer i kommuneplanen, jf. nærmere om afgrænsningen heraf i afsnit F. 4.3. i Vejledning nr. 9756 af 15. maj 2008 om kommuneplanlægning, jf. <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=121721>. Det er Naturstyrelsens opfattelse, at beslutningen om, hvorvidt der i første række skal ske indkaldelse af ideer og forslag (foroffentlighed) eller ej, i tvivlstilfælde altid bør forelægges kommunalbestyrelsen. I klare tilfælde, og hvor der alene er tale om »uvæsentlige ændringer«, jf. § 23c, stk. 1, og der derfor ikke skal ske foroffentlighed, vil der efter Naturstyrelsens opfattelse være mulighed for at delegere beslutningen.

På baggrund heraf vil der således være mulighed for at delegere kompetencen til at behandle forslag til og endelig vedtagelse af kommuneplantillæg om mindre eller uvæsentlige ændringer i kommuneplanen, som ikke har været forudsat i planstrategien, men hvor foroffentlighed alligevel ikke er nødvendig, jf.

lovens § 23 c, stk. 1, 3. pkt. Delegation kan dog ikke ske, hvis kommuneplantillægget anses af principiel betydning.

2.2.2 Delegationsforbud for beslutninger af principiel betydning

Selv om det nu er lovfæstet, at kommunalbestyrelsen som udgangspunkt kan delegere planbeslutninger, vil nogle beslutninger – ud over dem, der er omfattet af § 23 a, stk. 3 – dog være af så principiel betydning, at de alligevel bør behandles af den samlede kommunalbestyrelse. Hvis delegation ikke er udelukket som følge af særlovsbestemmelser, er udgangspunktet efter den kommunale styrelseslov som nævnt, at der består en almindelig adgang til delegation. Men det følger også heraf, at delegation kan være udelukket for beslutninger, som – på grund af deres betydning eller karakter – i særlig grad forudsætter politisk behandling i den samlede kommunalbestyrelse, herunder med sikring af offentlighed omkring behandlingen.

Det vil bero på en konkret vurdering, om det er tilfældet, og det vil være op til kommunalbestyrelsen at vurdere, hvor en sådan planbeslutning skal behandles.

Det kan eksempelvis ikke udelukkes, at vedtagelse af forslag til et kommuneplantillæg, der isoleret set alene udgør en uvæsentlig ændring af kommuneplanen, som følge af ændringens betydning eller karakter, alligevel må anses som principiel, og derfor bør behandles af den samlede kommunalbestyrelse.

Noget tilsvarende kan gøre sig gældende i forhold til vedtagelse af forslag til og endelig vedtagelse af lokalplaner. Selv om et lokalplanforslag er i overensstemmelse med kommuneplanen, kan forslaget eksempelvis vedrøre et meget stort byggeri eller et for kommunens udvikling meget væsentligt projekt, hvorfor forslaget af den grund anses som principielt.

Helt samme betragtninger kan gøre sig gældende for et lokalplanforslag, som nødvendiggør tilvejebringelse af et kommuneplantillæg, som kræver forudgående foroffentlighed i henhold til lovens § 23 c, stk. 1, 2. pkt. Behandling af et sådant kommuneplantillæg vil i øvrigt i forvejen skulle ske af den samlede kommunalbestyrelse som følge af delegationsforbuddet efter § 23 a, stk. 3. Kommuneplantillægget og lokalplanen vil i givet fald kunne behandles samlet af kommunalbestyrelsen.

Er der tale om planlægning for projekter, hvori kommunen selv er involveret, eksempelvis som grundejer eller som bygherre, kan politisk behandling og sikring af offentlighed herom i særlig grad være relevant. Efter Naturstyrelsens opfattelse, kan det føre til, at behandlingen af beslutninger herom i højere grad anses af principiel betydning.

Hvis kommunalbestyrelsen finder, at der er tale om en beslutning af principiel betydning, gælder det således helt generelt, at beslutningen altid må træffes af den samlede kommunalbestyrelse. Også hvis denne vurdering giver anledning til tvivl, må det anbefales, at sagen behandles af den samlede kommunalbestyrelse.

2.3 Fremgangsmåden ved delegation af beslutningskompetencen til udvalg eller forvaltningen

Det forhold, at kommunalbestyrelsen som hovedregel har mulighed for at delegere sin beslutningskompetence for planforslag mv., indebærer dog langt fra en pligt hertil. Den enkelte kommunalbestyrelse kan frit vælge, om planbeslutninger skal træffes af den samlede kommunalbestyrelse, eller om denne kompetence helt eller delvist skal delegeres, herunder hvilke planbeslutninger, der i givet fald skal delegeres og til hvilket niveau delegation skal ske. Kommunalbestyrelsens beslutninger herom træffes ved almindeligt flertal. Kommunalbestyrelsen kan således frit vælge fortsat at behandle alle plansager selv på samme måde som før lovændringen.

Når der er adgang til delegation, tilrettelægger kommunalbestyrelsen selv, hvorledes delegationen skal ske. Det kan ske løbende eller fra sag til sag.

F.eks. kan kommunalbestyrelsen ud fra en liste over forventede planforslag for det kommende år eller kvartal træffe beslutning om, hvilke af planforslagene, der skal delegeres, i hvilket omfang de skal delegeres (om det kun er selve vedtagelsen af planforslag der delegeres, eller kun den endelige vedtagelse, eller begge dele), og om der skal delegeres til et relevant udvalg eller til forvaltningen.

Kommunalbestyrelsen kan også vælge at vedtage nærmere retningslinjer for, hvilke typer planforslag der skal delegeres, og til hvilket niveau. Med hensyn til delegationens omfang kan der også fastsættes generelle retningslinjer, eksempelvis således at det alene er den endelige vedtagelse af en plan, som delegeres og kun, hvis der ikke er fremkommet indsigelser eller ændringsforslag.

Hvis kommunalbestyrelsen har delegeret beslutningskompetencen til et udvalg, kan vedkommende udvalg – i overensstemmelse med kommunalbestyrelsens eventuelle beslutning herom – delegere planbeslutninger til forvaltningen og fastlægge retningslinjer for forvaltningens udøvelse af kompetencen.

Med hensyn til kommunalbestyrelsens indseende i de plansager, som behandles af forvaltningen i henhold til delegation, er det op til den enkelte kommunalbestyrelse at fastlægge eventuelle retningslinjer om forvaltningens pligt til at informere kommunalbestyrelsen herom. Det kan eksempelvis besluttes, at kommunalbestyrelsen og/eller de enkelte medlemmer skal orienteres af kommunalbestyrelsen om status eller på anden vis have informationer om forvaltningens behandling af plansager.

Det skal fortsat sikres, at offentligheden inddrages i planprocessen. Kommunalbestyrelsens beslutning om delegation af beslutningskompetencen til udvalg eller forvaltning ændrer derfor ikke på de almindelige krav til offentliggørelse af planforslag og endelig vedtagne planer, ligesom en delegation ikke ændrer på høringsreglerne og høringsperioderne i forhold til offentligheden, jf. planlovens kapitel 6.

2.4 Kommunalbestyrelsens muligheder for at tilbagekalde beslutninger truffet i henhold til delegation

Kommunalbestyrelsen har til hver en tid mulighed for at ændre en beslutning om delegation, således at en tidligere meddelt delegation til et udvalg eller til forvaltningen helt eller delvist kaldes tilbage.

Tilsvarende kan kommunalbestyrelsen til enhver tid beslutte at tilbagekalde en delegation til et udvalg eller forvaltningen vedrørende en konkret plansag, således at sagen eller forslaget herefter skal behandles af kommunalbestyrelsen.

En beslutning vedrørende uddelegering af et planforslag kan tilbagekaldes fra udvalg eller forvaltning på ethvert tidspunkt frem til planforslagets endelige vedtagelse.

Kommunalbestyrelsens ret til på ethvert tidspunkt at kalde et udvalgs eller forvaltningens beslutning om endelig vedtagelse ind til behandling i kommunalbestyrelsen begrænses dog i tilfælde, hvor der er tale om endelig vedtagelse af en plan, hvor en ændring af planen kræver en fornyet planproces med eventuel fornyet beslutning om delegation.

Efter offentliggørelsen kan tilbagekaldelse ikke ske, og en ændring af planen kræver en fornyet planproces med eventuel fornyet beslutning om delegation.

2.5 Planlovens og kommunestyrelseslovens regler om mindretalsbeskyttelse

Planlovens § 24, stk. 2, indeholder en mindretalsbeskyttelse for de enkelte medlemmer af kommunalbestyrelsen i forbindelse med kommunalbestyrelsens behandling af planforslag. Ifølge bestemmelsen, som er omtalt nærmere i afsnit 7.2.3 i Vejledning nr. 9922 af 28. april 2009 om lokalplanvejledning, jf. www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=128542, kan ethvert medlem forlange, at en afvigende mening offentliggøres sammen med planforslaget. En tilsvarende bestemmelse findes i § 23 a, stk. 4, vedrørende vedtagelsen af planstrategien.

I forbindelse med ophævelsen af det hidtidige delegationsforbud for planforslag med lov nr. 579 af 18. juni 2012, blev der samtidig indsat en tilføjelse i § 24, stk. 2, hvorefter også mindretalsudtalelser fra ud-

valgsmedlemmer kan forlanges offentliggjort. Med denne tilføjelse er det således sikret, at offentligheden også kan få indsigt i mindretallets synspunkter og begrundelse herfor i de tilfælde, hvor vedtagelsen af et planforslag er delegeret til et udvalg.

Muligheden for at få en afvigende mening offentliggjort finder imidlertid ikke anvendelse i forhold til et medlem af kommunalbestyrelsen, som ikke samtidig er medlem af vedkommende udvalg, ligesom denne mulighed ikke foreligger, hvis behandlingen af planforslaget er delegeret til forvaltningen.

Hvis det enkelte kommunalbestyrelsesmedlem ønsker en i øvrigt delegeret plansag indbragt for kommunalbestyrelsen, kan medlemmet benytte sig af den såkaldte initiativret efter § 11, stk. 1, i den kommunale styrelseslov. Det følger heraf, at ethvert medlem af kommunalbestyrelsen kan indbringe ethvert spørgsmål om kommunens anliggender, herunder planforslag, samt fremsætte forslag til beslutninger herom for kommunalbestyrelsen. Initiativretten giver et medlem mulighed for at forlange, at en sag optages på dagsordenen på et møde i kommunalbestyrelsen, men herefter har det pågældende medlem ikke længere rådighed over sagen. Bestemmelsen giver således ikke medlemmet krav på, at kommunalbestyrelsen realitetsbehandler sagen og træffer afgørelse om sagen. Kommunalbestyrelsen kan tværtimod vælge at henvise sagen til fortsat behandling i et udvalg eller af forvaltningen.

Endvidere har medlemmer af et stående udvalg eller økonomiudvalget efter § 23 i den kommunale styrelseslov en såkaldt standsningsret. Ifølge denne bestemmelse kan ethvert udvalgsmedlem således standse udførelsen af en beslutning, der er truffet af udvalget, ved på mødet til beslutningsprotokollen at erklære, at han ønsker sagen indbragt til afgørelse af kommunalbestyrelsen. Det gælder også et udvalgsmedlem af det udvalg, som har fået delegeret beslutningskompetencen vedrørende planforslag. Gør et udvalgsmedlem brug af standsningsretten indebærer det, at kommunalbestyrelsen i givet fald har pligt til at træffe beslutning om, hvorvidt den standsede beslutning skal udføres. Det er alene beslutninger, som er truffet af et udvalg, hvis udførelse kan forlanges standset efter § 23. Det enkelte udvalgsmedlems standsningsret omfatter således ikke beslutninger truffet af forvaltningen i henhold til delegation.

2.6 Klageadgang

Efter Planlovens § 58, stk. 1, nr. 4, kan retlige spørgsmål påklages til Natur- og Miljøklagenævnet. Hvis der er tale om et retligt spørgsmål i forhold til beslutningen om delegation efter planloven, vil dette således kunne påklages. Dette kunne f.eks. være et spørgsmål om, hvorvidt planlovens delegationsregler er overholdt, hvor der er truffet beslutning om delegation, for så vidt angår et planforslag, der er omfattet af delegationsforbuddet i planlovens § 23 a, stk. 3.

Naturstyrelsen, den 5. august 2014

NATURSTYRELSEN